

חברות בגדי העור היו מרוצים למרות שהקניינים היו מעטים

צוותא מאשר כל אחת בחדרה. וכפי ששלוש אמרה: "רעיון מצויין! כל הבנות נפגשות, אוכלות ומרכלות וזה כיף עדיף מאשר לשבת ולהתבודד בחדר נפרד ולשוחח במיסדרון".

עבור הכיף שולם לדוגמניות סך 250 דולר ליום.
אוכל בחצות וחצי. ביום הראשון לשבועי-האופנה היתה שיחת היום תצוגת-האופנה, בכימויו של מעצבי-האופנה ג'רי מליץ, שנערכה באותו בוקר לקניינים. סיפרה עליה אחת הדוגמניות, כשהיא עדיין נסערת ומעשנת סיגריות בשרשרת: "היתה אווירה איומה, וזה עוד התחיל ביום החורות. עברנו קשה ולעת ערב היינו מאוד רעבות, ביקשנו מג'רי שיעשה הפסקה כדי שנוכל לאכול. הוא לא התייחס לבקשותינו והמשיך לעבוד. בחצות וחצי הגיע האוכל סוף סוף."

הדוגמנות לשכב במירפסת החדר במלון הילטון ולתמוס שיזוף בצבע שוקולד בבגדיים אופנתי של קיץ 1984. בתצלום: הדגמת שכבת השיזוף בלובי של המלון. הדגמה זאת ריכזה, כמוכן, תשומת לב בכל הלובי.

שיזוף במלון הרביצה תמי בן-עמי (משמאל) שעבדה בשביל חברת גוטקס. היות שהיא לא עבדה באופן מיוחד במרד היא העדיפה במקום לפטפט עם חברותיה למיקצוע

מוכרים ובוכים

אבל ג'רי לא נתן לנו רשות לאכול לפני שנסיים את החזרה. כמה מאיתנו התנפלו על האוכל, מאחרי הקלעים. כי כבר לא יכולנו להתאפק. כשג'רי ראה את זה הוא חטף עצבים. ממש קריוח, תפס שתי כוסות זיכוכית וניפץ אותן בידו ונחתך.

"הוא דיבר אלינו בגסות רוח, השי תולל וצעק: אתן לא שוות את ה סנדויץ' הזה! הרגשנו מושפלות, רצינו לקום וללכת. נציגי מכון-היצוא, המארגן את השבוע, לא התערבו, כי זאת היתה ההצגה הגדולה של ג'רי". "זאת פשוט התעללות להזמין דוגמניות לחזרות בשלוש אחר-הצהריים ולסיים אותן בשלוש בלילה,

לנו מה להראות מיספר הקניינים הולך ופוחת.

כיף ב-250 דולר. קארין דונסקי משתתפת בקבועה בשבועות-אופנה, השתמשה באותן מילים: "עצוב, לא נעים להיות באווירה הזאת, אין תנועה. אני לא נהנית כשאין עבודה. משעמם, והזמן לא עובר."

את זה אפשר היה לראות בחדרי הדוגמניות, שעברו בפול. בכל קומה היה חדר ובו חמש דוגמניות ששימשו את כל חברות-האופנה שבאותה קומה. דרך הסכנית לימים קשים, כשלא כל חברה יכולה להרשות לעצמה דוגמנית משלה.

גם הדוגמניות, העדיפו לשבת ב-

לך עוד שבוע אופנה. על הדוגי מניות שנטלו בו חלק עברו שלר שה ימים של כמעט-בטלה. תמי בן-עמי לא כזבה את זמנה הפנוי לריק. היא השתרעה בביקוני מיוערי על מירפסת החדר שבקומה החמישית, המשקיפה אל הים, השתזפה בקרניה הקיציות של שמש-החורף ואמרה: "תראי איזה צבע תפסתי, ממש שוקולד".

אבל כשהיא נשאלה על שבועי-האופנה הרצינו פניה המחייכות. עצוב, עצוב. כמעט לא הגיעו קניינים. כבר עשר שנים אני משתתפת בשבועות-אופנה ואני זוכרת ימים הרבה יותר טובים ושמיים. פעם, שבועי-האופנה היה פסטיבל ורוקא עכשיו, כאשר יש

לא עבודה בפרך עבדו הדוגמניות - מימין שרונה מרש ומשמאל דורית ילניק. היה להן זמן לכל: לאכול, לעיין בירחונים ולפטפט. בכל חדר-דוגמניות היו חמש וכשאחד היצרנים נזקק לדוגמנית הוא קרא לאחת מהן כדי שתדגמן.

ראש אינדיאני הציג חליפות מוטר עני-קיות (משמאל: הדוגי מנית והדוגמן) בעיצובם של יובל כספין ואילנה סיבוני. מימין: דנה וכסלר בדגם חדשני עשוי מוטר של מיצג

